

nanslovbehandlingen i dette høje Ting, sker det, fordi min Partifælle, som er Medlem af Finansudvalget, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), er fraværende, men det sker ikke, fordi jeg i nogen Maade tror at være i Stand til at fylde hans Plads, idet jo det ærede Medlem fra alle Sider er anerkendt som en Autoritet paa det finanspolitiske Omraade. Jeg skal da heller ikke fordybe mig i det foreliggende Forslag, men nøjes med at fremsætte nogle ganske enkelte Bemærkninger.

Jeg skal da straks sige, at jeg fuldt ud deler de Betæneligheder, der have fundet deres Udtryk her i Salen, naar andre ærede Medlemmer have haft Ordet, med Hensyn til den finansielle Stilling. Det var med overordentlig Interesse, jeg hørte paa det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), da han i Gaar udviklede sit Syn paa det foreliggende Finanslovsforslag, og jeg tror, at det ærede Medlem havde fuldkommen Ret i den Betragtning, at det sikkert vil vise sig nødvendigt at udskrive et Beløb af mindst 20 Mill. Kr., hvis der skal tilvejebringes Dækning. Men selv om det, som sagt, var med Interesse, at jeg hørte paa dette, kan jeg ikke nægte, at denne Interesse var parret med Bekymring for Fremtiden. Jeg kender jo lidt til Forholdene ude omkring i Kommunerne, hvorledes man der allerede vaander sig under de nuværende Skatter, og det er derfor, som sagt, med Bekymring, at jeg ser paa denne nye Skatteudskrivning. Forholdet er dette, at, naar man ser paa de Selvangivelser, der fremkomme, maa man uvilkaarligt ikke alene spørge sig selv: Hvor ere de rige, men ogsaa andre sig over, hvorledes det er muligt, at man overhovedet kan leve af denne Indkomst, der fremkommer. Jeg forstod ikke det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, naar han i Gaar sagde, at man ikke var i Stand til at udskrive 20 Millioner nye Skatter paa een Gang. Jeg forstaar ikke, at Stillingen bliver bedre eller Skatterne mindre trykkende, fordi man lader Skatterne udskrive i 2 Gange. Forholdet bliver jo det selv samme, thi Skattebeløbet skal udskrives.

Naar det ærede Medlem saa indtrængende opfordrede Regeringen til at fremkomme med en samlet Finansplan, kan jeg fuldt ud slutte mig dertil. Det forekommer mig aldeles nødvendigt, at man, naar der er Tale om en saadan Skatteudskrivning, ved, hvilke Principper Regeringen vil gaa frem efter. Og jeg kan i denne

Forbindelse ikke undlade at gøre opmærksom paa det ejendommelige Forhold, at man, uagtet der i selve Regeringspartiets Program er i alt Fald en Antydning eller maaske mere end en Antydning af Jordværdibeskatningen, dog ikke fra Regeringspartiets Side hører noget som helst om Muligheden af en saadan Skat.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) kom igaar med en Udtalelse om, at der var mere Teori i den vedtagne Toldlov, end der burde være. At det ærede Medlem paa dette Punkt er i ret nøje Overensstemmelse med Højre, derom vidnede de „Hør“, som i saa rigt Maal tilstrømmede Talerens Udtalelser. Jeg vil ikke haabe, at der i denne Udtalelse skal ligge mere end den Tilstaaelse, den var, jeg vil ikke haabe, at det betyder en Tilnærmelse til Højres Toldpolitik.

Der var et Punkt, jeg i Gaar savnede i Omtaalen fra Regeringspartiets Side, og jeg synes ikke, at denne Forhandling skal gaa til Ende, uden at det skal nævnes. Det, jeg savnede, var Kravet om Nedgang i Militærudgifterne. Kun fra Socialdemokratiets Side hørtes dette Krav fremsat. Mig forekommer det, at dette Kravs Berettigelse i dette Øjeblik er langt stærkere, end det nogen Sinde har været.

Nu er jeg ikke saa sangvinsk, at jeg tror, at et saadant Krav, fremsat af et lille Mindretal i dette Ting, skulde give sig noget praktisk Udslag, men jeg kan ikke undlade at beklage, at man fra det saakaldte Venstres Side fuldstændig har forladt dette Standpunkt og nu gaar den stik modsatte Vej. Jeg synes, det er rigtigt, som min Partifælle nede i det andet Ting, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde ved Finanslovens første Behandling i Folketinget, at han var bleven bestyrket i den Opfattelse, at den radikale Regering handlede patriotisk, da man foreslog at omstyrte det vedtagne Forsvarsforlig. Og jeg blev bestyrket deri, da jeg hørte den højtærede Finansminister i sin Finanslovtale udtale følgende: „Vi have bragt Ofre for at betrygge vor Selvstændighed derved, at vi have sat os i Stand til paa en flydigere Maade end hidtil at opfylde vore folkeretlige Forpligtelser og opretholde vor Neutralitet“. Men saa følger den højtærede Minister til: „Men ikke mindre vigtigt for vor nationale Selvstændighed er det, at vi opretholde en sund Finanstillstand her i Landet og raade Bod paa de Vanskeligheder, der ere opstaaede ved Aarsager af midlertidig Natur. Vi vide alle, at det er en haardhændet Politik, der i vore Dage